

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: SØRGESANGEN

Citation: Aarestrup, Emil: "SØRGESANGEN", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 228. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workid74691.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

SØRGESANGEN

Daggry var det - Dæmringstiden
Der hvor Nat og Dag sig møde;
Endnu brændte Lampen stille.
End var Alting tyst og øde.

Og sit Hoved op fra Pudlen
Reiste hun, det skønne Ho'ede,
Om hvis Hals, i sød Forvirring,
Lokkerne sig dunkelt snoede.

"Skuffes jeg? hvad eller er det
Sang fra Kirken, jeg fornemmer?
Hvilket Chor! som Psalmetoner!
Hvilke klare, rene Stemmer!"

Lyttende, imod min Skulder
Hun den blege Pande trykked,
Nys af Brudekrandsens Roser,
Nu af Dødens Perler smykket.

Og Jeg greb de niatte Hænder:
Nei, du skuffes ej; mit Øre
Ogsaa kan fra Gadens Dybde
Stemmerne, Choralen høre.

229

Fødselsfesten hos en Gjenbo,
Helligholdt af unge Drengene,
Lod de glade Melodier
Gjennem Morgenluften trænge.

- Ak, jeg vidste det langt bedre!
Dyb og alvorsfuld var Klangene.
For en Døende, i Natten,
Hævede sig Sørgesangen.

230